

عنوان مقاله:

درنگی در معنای چند واژه و تعبیر در تذکره الاولیاء

محل انتشار:

دو فصلنامه پژوهشهای ادب عرفانی (گوهر گویا)، دوره 14، شماره 1 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

سیدمهدی طباطبائی - استادیار زبان و ادبیات فارسی، گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

انجام گرفتن تصحیحی جدید از هر کتاب - به شرط رعایت اسلوب ها و معیارهای علمی - مسیر را برای پژوهش های بعدی هموارتر می کند. خوشبختانه در سال های اخیر، تصحیح استاد شفیعی کدکنی از تذکره الاولیای عطار این امکان را برای پژوهشگران فراهم کرد تا به افق های جدیدی از این کتاب دست یابند. آشنایی مصحح با اسلوب ها و معیارهای علمی فن تصحیح، توانمندی او در تاویل و تفسیر زبان بزرگان عرفان، انجام گرفتن تصحیح در بازه زمانی طولانی و نگارش تعلیقاتی ارزشمند از جمله ویژگی هایی است که این تصحیح را معتبرترین کار انجام گرفته درباره تذکره الاولیاء معرفی می کند. نویسنده این پژوهش با استفاده از منابع کتابخانه ای و به شیوه توصیفی - تحلیلی می کوشد درباره معنای چند واژه و تعبیر که شفیعی کدکنی در تعلیقات بدان ها پرداخته است، توضیحات بیشتری ارائه کنند. ضرورت پژوهش اهمیت پرداختن به واژگان و تعبیرات به کاررفته در آثار عطار نیشابوری است که نتیجه آن، آسان کردن فهم متن برای مخاطبان خواهد بود. در این مقاله، واژگانی مانند «سکیل» و «پاشش» و تعبیراتی مثل «صفاکردن»، «به سخن راست نهادن»، «راه کسی انجام گرفتن»، «بر یک خشت گشتن» و «سر ازسوی کسی افتادن» بررسی شده است. نتیجه پژوهش نشان می دهد مفاهیم سیال واژگان زبان فارسی، کم کاربرد بودن برخی کلمات و تعبیرات، عدول از شکل کتابتی واژگان در نسخه اساس و همچنین خوگرشدن مصحح با یک شکل یا یک مفهوم خاص از واژه یا تعبیر، از مهم ترین عواملی است که کاستی هایی در درک مفهوم واژگان و تعبیرات تذکره الاولیاء ایجاد کرده و موجب توضیحاتی نارسا درباره برخی عبارات شده است.

کلمات کلیدی:

عطار نیشابوری، تذکره الاولیاء، واژگان و تعبیرات متون عرفانی، محمدرضا شفیعی کدکنی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1209384>

